

Patriarhia ortodoxă greacă a Ierusalimului

Patriarhia ortodoxă greacă joacă un rol precumpănitor în istoria locurilor de închinare din Țara Sfântă. Întemeierea ei a avut loc în ziua Cincizecimii. Potrivit cu mărturia Scriitorilor apostolici, primul episcop al Bisericii Ierusalimului a Iacov, fratele Domnului, cel care, în foișorul din Sfântul Sion, a pus bazele slujirii lui Dumnezeu, alcătuind, în limba greacă, prima dumnezeiască Liturghie, și a avut un rol de seamă la Sinodul Apostolic care s-a întrunit în Ierusalim în jurul anilor 50-51. Acest Sinod a declarat independența Creștinismului și libertatea lui față de Legea mozaică. Distrugerea Ierusalimului de către romani în anul 70 d.Hr. a avut urmări tragice. În 251, prin persecuția creștinilor din timpul lui Deciu, dar și prin persecuțiile care au urmat până în 313, Creștinismul a dat o mulțime de Mucenici.

Începând din secolul IV, Ierusalimul devine un punct de atracție pentru împărații bizantini și Biserica își redobândește strălucirea și splendoarea ei odată cu aflarea Cinstitei Cruci de către Sfânta Elena și odată cu zidirea unor biserici impunătoare la Locurile Sfinte.

Restaurarea Bisericii Învierii și a celorlalte edificii sfinte de pe Golgota și din locul aflării Sfintei Cruci, au făcut ca Ierusalimul să fie cunoscut drept centrul universal al Creștinismului. A arătat interes și împăratul Iraclios, care, prin biruințele repurtate în războaie, i-a alungat pe perși, a înălțat Cinstita Cruce și a continuat restaurarea sfintelor edificii. În această perioadă Sfântul Ioan Damaschin a dat vestitele sale învățături teologice.

În 1099 cruciații intră în Ierusalim, iar monahii greci sunt marginalizați. În secolul XIV franciscanii reușesc să pătrundă la Locurile de închinare. Decăderea Bizanțului și cucerirea Constantinopolului de către otomani în 1453 îngreunează și mai mult situația Patriarhiei Ierusalimului. Această tensiune a încetat la mijlocul secolului XIX odată cu semnarea „Tratatului cu privire la

Locurile de închinare”

A doua jumătate a secolului XIX a fost în întregime o perioadă strălucită de refacere și renaștere pentru Patriarhia Ierusalimului. Întreaga lume creștin-ortodoxă, în frunte cu Statul elen, care de acum era liber, a contribuit cu donații și numeroase ajutoare materiale la această lucrare de restaurare. De asemenea, monahi și donatori, membri ai Patriarhiei, au cumpărat terenuri, au clădit biserici, au reînnoit și au rezidit mănăstirile ruinate, creând astfel baza economică necesară pentru susținerea Patriarhiei. Astăzi, prin responsabilitățile sale, prin îndelungata sa istorie, precum și prin vasta sa moștenire, Patriarhia Ierusalimului se înalță luminoasă și falnică în centrul lumii creștine, conștientă că trebuie să continue și în viitor sfânta sa misiune.